

«Технологія мультимедіа» – це взаємодія візуальних і аудіоефектів під управлінням інтерактивного програмного забезпечення. У поданому визначенні ми вбачаємо декілька чинників: візуальні та аудіоефекти, програмне забезпечення. Тож стає зрозумілим, що вказані технології спрямовані на сприйняття слухачами та студентами навчального матеріалу не тільки в межах підручників, але й за допомогою комп'ютерних програм шляхом візуалізації та аудіосупроводження навчального матеріалу (вони об'єднують текст, звук, графіку, фото, відео в одному цифровому поданні), що зумовлює більш широку можливість опанування матеріалу слухачами. [3, с. 61] На міжнародному рівні інтерактивне забезпечення є досить розвиненим, оскільки в інших країнах є досить розвинена система навчання.

Отже, можна зробити висновок, що дана проблема є досить актуальною та перебуває у стадії розвитку та доопрацювання, та в свою чергу потребує постійного удосконалення.

Бібліографічні посилання:

1. Інтерактивні технології навчання: теорія, практика, досвід роботи / уклад. О. Пометун, Л. Пироженко. Київ: А.П.Н., 2002. 136 с.
2. Бесклінська О.П. Інтерактивні технології при вивченні математичних дисциплін у вищих навчальних закладах. URL: http://www.knlu.kiev.ua/ua/c_inf/conf/02_Besklinska.pdf. (дата звернення: 28.02.2019)
3. Тінін Д.Г. Удосконалення службової підготовки працівників Національної поліції України з використанням інтерактивного мультимедійного обладнання. // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. м. Дніпро. 2020. № 4. с. 60-64. ГКД: https://visnik.dduvs.in.ua/wp-content/uploads/2021/03/s4_ua/11.pdf

Пошил Володимир Вадимович

Курсант III курсу

Групи ДР-744

Дніпропетровського державного

Університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Бойко Олена Іванівна,

викладач кафедри ТСП

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ПРАЦІВНИКАМИ ПОЛІЦІЇ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Сучасна криміногенна ситуація, що є на даний час в Україні є ризиковою і небезпечною не лише для держави але і для всього населення країни. Право на

охорону і захист свого життя, власності, а також здоров'я, життя та власності інших осіб може реалізуватися за допомогою специфічних засобів-зброї. А тим паче працівникам Національної поліції на яких, згідно ст.2 ЗУ «Про Національну поліцію» покладено завдання забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидії злочинності. При виконанні службових обов'язків нерідко виникають ситуації, які потребують від правоохоронця професіоналізму, у тому числі при поводженні з вогнепальною зброєю.

Згідно п.4 ст.46 Закону України «Про Національну поліцію», поліцейський уповноважений використовувати вогнепальну зброю у виняткових випадках. Тому потрібно зазначити, що зброя застосовується у саме у виняткових випадках. Закон вказує на конкретну ситуацію, коли зброя може бути застосована. Тому наявність «нападу на поліцейського або членів його сім'ї, у випадку загрози їхньому життю чи здоров'ю» є лише підставою для застосування зброї. Саме правоохоронцям, надано право вирішувати чи є ситуація винятковою або можна обійтись без застосування зброї. Отже, у конкретній ситуації буде перевірятись, чи була завдана шкода необхідною і достатньою в цій обстановці або припинення такого нападу можливо було досягнути іншими засобами. Також законодавством України передбачено низку випадків застосування поліцейськими вогнепальної зброї без попередження. Саме таке застосування вогнепальної зброї не суперечить рішенням Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод. Але перш, ніж прийняти рішення, поліцейський повинен пам'ятати про захист не тільки держави від протиправних посягань, але й про своє життя. На даний час світовий досвід показує, що є три екстремальні ситуації, коли поліція змушена застосовувати вогнепальну зброю, а саме: проти озброєних злочинців, хворих із психічними розладами, осіб та осіб з імітаційною зброєю. Озброєні злочинці становлять найбільшу небезпеку у системі кримінального насильства. Саме вони характеризуються найбільш серйозними наслідками і становлять підвищену небезпеку для суспільства. Відповідно до обставин сутички з озброєним правопорушником усі тактичні дії працівника поліції повинні бути спрямовані на підготовку, напад і захист.

Отже, можна зробити висновок, що працівник поліції завжди діяти швидко, але й ефективно в межах законодавства, яке регулює застосування поліцейських заходів примусу, а в першу чергу застосування вогнепальної зброї.

Бібліографічні посилання:

1. Закон України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379) поточна редакція — Редакція від 01.01.2017, підстава 1774-19, 1801-19. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
2. Забезпечення особистої безпеки працівників органів внутрішніх справ при виконанні службових обов'язків : наук.- практ. рек. / МВС України, НАВСУ ; за ред. М. І. Ануфрієва, Я. Ю. Кондратьєва. – К., 1999. – 71 с.

3.Пліско В. І. Застосування заходів фізичного впливу в умовах небезпеки : навч.-метод. посіб. / Пліско В. І., Бутов С. Є., Ємчук О. І., Соловійов В. В. – К. : Наук. світ, 2012. – 47 с.

4. Про затвердження Положення про організацію службової підготовки працівників Національної поліції України: Наказ МВС України від 26 січня 2016 року № 50.

Рудницька Каріна Геннадіївна
курсантка 2 курсу факультету
підготовки фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань
*Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ*
Науковий керівник:

Білан Дмитро Андрійович викладач
кафедри спеціальної фізичної
підготовки *Дніпропетровський
державний університет внутрішніх
справ*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ТЕХНІЧНОГО ТА ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Актуальність даного питання полягає у недосконалій системі технічного та тилового забезпечення, що призводить до низької ефективності роботи Національної гвардії(НГ) та нераціонального використання економічного ресурсу України.

Сучасні проблеми України у питанні безпеки потребують нагальних та раціональних рішень пов'язаних з утриманням матеріально-технічної бази Національної гвардії. Однією із проблем являється тема системи ієрархічної структури управління НГ, що передбачає 4 рівні: центральна ланка, ланка територіального командування, а також бригадна і батальйонні ланки [1]. А саме проблема даного питання полягає у доцільності доставки та утримання тилового та технічного забезпечення на усіх рівнях, адже це не є ефективно, так само, як і утримання усього забезпечення лише на одній із ланок.

Іншою проблемою являється реформування НГ за стандартами НАТО, що є наразі ключовим моментом у матеріально-технічній базі. Адже, реформування передбачає поліпшення уже наявного матеріалу, а також перехід до новітніх технологій. Що впливає не тільки на бюджетні витрати України, але і також на нормативно-правову базу, яка регламентує дані питання.

Наступна проблема тісно пов'язана з попередньою, тому що це питання відсутності механізмів регулювання логістичним забезпечення НГ, тобто окрім